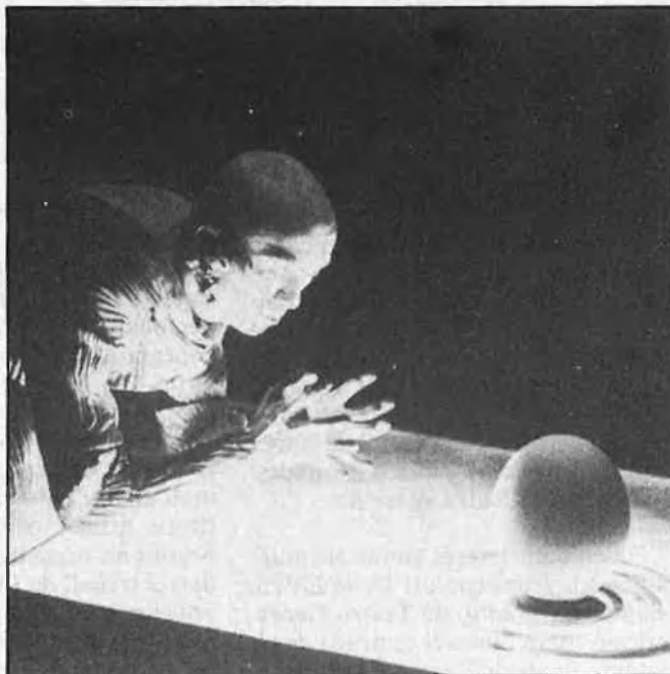

Estandardització de la proposta

Durant tot el mes de juliol, València intenta transformar-se en una ciutat espectacle d'estiu amb una programació que procura ajuntar, amb major o pitjor fortuna, la cultura, la sorpresa i el divertiment. El cartell d'enguany, sense arribar al nivell d'altres convocatòries, supera, almenys, quant al rigor i la curiositat, el de l'any passat.

Enric Sòria

Dalt, Danses de Wiesenthal. A l'esquerra, Pat Metheny i, a la dreta, Sankai Juku.

De nou el festival de València es proposa convertir el cap i casal del País Valencià en una ciutat espectacle d'estiu. Una programació menys congestionada que altres anys i també una mica més dèbil, sobretot si la comparem amb la discutida però poderosa programació de l'any 85, serà l'encarregada de distraure l'oci dels ciutadans que no volen o no poden fugir de l'urbs i que haurà de competir amb les atraccions menys cultes, però més fresques i incitants de l'aventura quotidiana de la nit a les platges. Hi ha temps per a tot.

Segons els organitzadors, s'ha buscat una línia de continuïtat, renovació i superació, que intenta congregar diversitat, qualitat i prestigi. Una línia que, com en altres anys, passa per la diversitat d'espais escènics: els Vivers, plaça de Manises, plaça del País Valencià i Mercat d'Abastos són els llocs triats per oferir una sèrie ampla de propostes.

El festival de València ha patit des de l'any 84 en què s'encetà l'actual camí algunes fluctuacions. La davallada de nivell, quant a rigor, de l'any passat, es degué sobretot —segons **Carles Decors**, un dels organitzadors— a problemes pressupostaris; en concret, a l'enorme partida desviada pel festival de bandes de música. Un altre problema, de cara a mantenir el to, ha estat que el Ministeri de Cultura ja no subvenciona les gires estatals d'aquells grups de jazz i salsa que fa uns anys alegraven les nits dels Vivers.

Una altra davallada, i ens sap greu d'haver de repetir sempre el mateix, és

la cada punt més escassa inclusió d'espectacles i figures de l'àmbit cultural català. I ja és significatiu que els organitzadors contradiguen aquest retret posant com a exemple d'atenció el muntatge sobre *El Cantar del Mío Cid* de la companyia **Juan Pedro de Aguilar** perquè és fet per gent d'ací. Aquesta és, evidentment, una altra història.

De tota manera, al cartell d'enguany hi ha un grapat d'espectacles d'interès, alguns, a més, ben difícils de veure per aquí. La dansa, en aquest sentit, se'n du sens dubte la part del lleó. La nit del 13, a les 11 actuarà a Vivers el **Ballet de l'Òpera de Viena**, que és cosa seriosa i digna de veure.

Entre altres coses hi haurà, és clar, valsos. Del 14 al 16, **Vianants Dansa** estrena muntatge a la plaça de Manises. Vianants és un grup de dansa valencià, *rara avis*, que ha aconseguit en un parell d'anys un notable reconeixement a tot l'estat i que caldrà seguir. Els seus treballs fins ara han estat prou vistosos, bé que una mica fàcils.

El dia 17 és **Lolita-Beau-gest**, imaginatiu grup francès que estrena espectacle: *Zoop-sie Comedia*. Els aficionats a l'exotisme i a les experiències visuals fortes tindran ocasió de contemplar, per primera vegada a València, una representació de *Buto*, una forma de dansa que és la resposta japonesa, sarcàstica i revoltada, a les incitacions caòtiques de la contemporaneïtat. El grup que ens ho mostrarà, **Sankai Juku**, passa per ser-ne un dels millors. La cita és el 19 a les 11 de la nit a Vivers.

El teatre va servir més irregularment. Destaca l'actuació d'**Albert Vidal**, *L'home urbà*, elaborada recreació de la vida diària d'aquest espècimen en captivitat que tindrà lloc, a jorn complet, els dies 1 i 2 a la plaça del País Valencià. Els dies 7, 8 i 9, a la plaça de Manises, podrem veure un nou muntatge del **Tat Teatro di Venezia**. Els dies 11 i 12, **Atis Theater** ens ofereix una versió grega i actual de la més dionisiaca de les tragèdies d'Eurípides: *Les Bacants*. Caldrà veure-ho.

Poden tenir interès també els muntatges dels grups bascos: *Dona Elvira, imagnate Euskadi*, de **Teatro Geroa**, reflexió sobre Euskadi centrada en els instants finals de l'aventura equinocial de Lope de Aguirre, i *Sentido*

único, del grup **Bekereke**. Potser també la versió del *Cantar del Mío Cid*, de la Companyia **Juan Pedro de Aguilar**, si més no perquè la reconstrucció de músiques, coreografies i *atrezzo* de l'època sembla ser acurada. Segons **Umberto Eco**, tornem a l'Edat Mitjana, inevitablement. Pot tenir gràcia també el **Circ Perillós** i el muntatge-desfilada *Ropa interior-ropa íntima*, de **Nómadas Club**, grup madrileny dirigit pel valencià **José Luis Saiz**.

Quant a la música, el plat fort és, de lluny, la tornada de **Dizzy Gillespie, and his 70th anniversary big band**.

poder de convocatòria de la cançó en català a València. Quant a **Quico Pi**, no hem d'oblidar que es tracta d'un dels més importants animals d'escenari, i a més un músic excepcional, que ha donat aquest país. Esperem que prompte tornarà a fer reverdir els seus antics èxits a València. Ho mereix.

També són importants les actuacions de **Pat Metheny group** —**Pat Metheny** és un guitarrista més o menys de *jazz* de tècnica i so absolutament delirant— i de **Maria Creuza**, veu brillant de la música brasilera, i moderns per a la Malva-rosa, incloent-hi el neoflamenc

Albert Vidal i el grup Lolita-Beau-gest.

Doncs sí. Setanta anys pegant-li a la trompeta du aquest mite vivent del *jazz*, i, encara que no han passat debades, veure aquesta vertiginosa font de música serà certament tot un espectacle, a Vivers, el dia 20 a les 11 de la nit.

La nit del 22 al mateix recinte hi ha una actuació conjunta de **Paolo Conte**, **Lluís Miquel** i **Quico Pi de la Serra**. **Paolo Conte**, un dels més intimistes i personals cantautors italians, és més conegut aquí per les seues cançons que altres han popularitzat que no per la pròpia veu. Ara tenim una bella ocasió per conèixer el seu treball, tot i que les actuacions en grans espais no van molt amb el seu estil, més fet per a territoris urbans petits i penombrosos. Segons els organitzadors, el fet que el darrer treball de **Lluís Miquel**, *Silenci gravem*, haja estat estrenat a València feia necessari aquest potent reforç italià. És possible, però més aviat sembla que es desconfie, ben injustament, del

de la **Martirio** i els ja infumables **Orquesta Mondragón**. També, **Salpicao**, que no estan malament. El dia 24 sembla que la Conselleria de Cultura, pel seu compte, organitza un recital de **Raimon**, sense acompanyament de **Mina**.

En conjunt, un programa atractiu on, llevat d'un parell de casos, manca espectacularitat i sorpresa i també allò que abans deien arrelament. L'eix Barcelona-València, també en aquest àmbit, no passa d'entelèquia, o de desig. Es coneix, com més va més, l'intent de connectar amb d'altres festivals estatals d'estiu, la qual cosa, si bé uniforma l'oferta una mica, abarateix costos i assegura la mitjana de qualitat.

De tota manera, si atenem al que València acostuma a oferir-nos, la programació de juliol segueix sent el més refrescant i suggestiu dels esdeveniments culturals. Que el públic, abraçat per la calitja asfàltica, no sempre responga ja són figures d'un altre paner. □